

‘Een op de zes stellen krijgt in hun leven te maken met vruchtbaarheidsproblemen. Met mijn verhaal wil ik het onderwerp bespreekbaar maken en meerdere taboes doorbreken. Ik hoop dat lotgenoten (h)erkenning vinden in mijn boek. Ook wil ik familieleden en vrienden van deze stellen laten zien wat er in ons omgaat. Hoe ga je om met verminderde vruchtbaarheid als het jou en je omgeving raakt?’

vrijdag 7 maart 2008

Het is kwart over vijf en mijn werkdag zit erop: tijd voor een ontspannen weekend. Vanavond vier ik de verjaardag van Claudia, mijn beste vriendinnetje. Na vier jaar kunnen we dat eindelijk weer in Nederland vieren. Mijn reislustige naamgenoot besloot ons kikkerlandje in te ruilen voor de warme temperaturen en het mooie klimaat van Lanzarote. Gelukkig is ze weer terug en kunnen we als vanouds op stap. Dat stappen was eigenlijk niet de bedoeling. Haar dochter Naomi is nog maar net één jaar geworden en slaapt nu bij haar oma. Om die reden besluit Claudia het niet te laat te maken. In de stad breekt het feest los en we genieten van de muziek en drankjes. Ik heb haar gemist!

Later op de avond stappen we café Philip in het centrum van Tilburg binnen en we lopen daar bekenden tegen het lijf. En dan gebeurt er iets wat ik nooit had kunnen bedenken. Daar staat Jan. Jan die ik al jaren ken, die twee straten achter me woont en die samen met mij en Claudia onze middelbare school deelde. Ik probeer de gedachte weg te jagen, maar als ik me niet vergis, hangt er een spanning in de lucht als ik bij hem sta.

‘Schat, ik ga naar huis, mama sms’t dat Naomi wakker is. Kom jij veilig thuis?’

Ik geef Claudia een kus en zeg dat ze snel moet gaan. Ik sta op het punt mijn jas te halen en een taxi te zoeken als Jan mijn blik vangt. Samen met zijn vrienden drinken we nog wat drankjes. Om drie uur vind ik het tijd om naar huis te gaan. Als een ware *gentleman* biedt Jan aan me naar huis te brengen:

‘Ik moet toch die kant op.’

Ik stem in en we rijden in zijn kanariegele Renault naar mijn huis. We praten onafgebroken en hebben het over zijn liefdesleven. Het is geen geheim dat hij de afgelopen tijd vrijgezel was en flink de bloemetjes buiten heeft gezet. Ineens wordt het serieuzer, hij kijkt me aan en zegt me dat hij oprecht helemaal klaar is met dat gescharrel. Als hij me voor mijn ouderlijk huis afzet, voel ik iets kriebelen in mijn buik. Dat gevoel stop ik heel snel weer weg, we geven elkaar een kus en dan ga ik naar binnen. Ik kijk niet meer om, sluit de deur en ga snel naar mijn oude, vertrouwde zolderkamer. Als ik morgen wakker word is alles weer bij het oude, houd ik mezelf voor.

zaterdag 8 maart 2008

Laura, mijn tweeënhalf jaar jongere zusje, maakt me wakker. Beelden van de vorige avond flitsen door mijn hoofd. ‘Bliep.’

Een sms. Jan. O nee, Jan! Ik ben hem niet vergeten, en hij mij ook niet. De hele avond was er die niet te beschrijven spanning, zijn blik die de mijne krachtig vasthield en zijn glimlach die mij de positieve bibbers bezorgde. Wat moet ik met mijn gevoel? Ik probeer mijn verliefdheid, of welke naam ik het ook mag geven, te negeren. Jan besluit hetzelfde te doen; vele sms-berichten volgen en we weten even niet wat we nu moeten doen. Het voornemen is van korte duur. Dezelfde avond laten we elkaar weten dat het te leuk was gister. Ik spreek mezelf toe, ik moet dit even laten bezinken. Ik ken mezelf en weet dat ik nu even tijd moet nemen om alles op een rijtje te zetten.

dinsdag 1 april 2008

Ik kan hem niet vergeten. Na heel veel jaren is het nu tijd om voor het eerst in mijn leven echt voor mezelf te kiezen en de moeilijkste beslissing van mijn leven te nemen. Na ruim vier jaar beëindig ik mijn huidige relatie, met heel veel pijn in mijn hart. Iets wat ik al langer wist, is nu bevestigd. En dat is niet eerlijk van mezelf, dat weet ik. Maar door mijn ontmoeting met Jan weet ik wat het is om weer verliefd te zijn. De afgelopen jaren dacht ik dat mijn relatie goed was, maar we leefden als broer en zus. We zijn jong, maar hebben een rugzak opgebouwd waar menig volwassene van zou schrikken. Te veel verdriet en tranen en de hartverscheurende pijn om het verlies van belangrijke mensen in ons leven. Zijn we dan toch ieder een eigen weg ingeslagen? Ja, we zijn elkaar onderweg kwijtgeraakt. We hebben niet genoeg gepraat, ik heb niet aangegeven wat ik voelde en ook hij verstopte zijn gevoelens. Waarom moet ik juist diegene die al zoveel mee heeft gemaakt, pijn doen? Ik probeer sterk te zijn en toe te geven aan mijn gevoel. Dat doe ik, maar ik wil er niet aan denken wat mijn beslissing bij de andere partij teweegbrengt.

donderdag 1 mei 2008

Het gevoel is niet weggegaan. Sterker nog, het neemt alleen maar toe. We zijn stapelverliefd en leren elkaar steeds beter kennen. Jan is romantisch, regelt allerlei bijzondere afspraakjes en heeft duidelijk gevoel voor humor. We ontdekken elkaar en het voelt eng vertrouwd. Onze relatie raakt in een stroomversnelling: ik leer zijn familie kennen en hij de mijne; al snel lijkt het alsof het nooit anders is geweest. Zijn beste vrienden kende ik al langer, ze nemen me op alsof ik al jaren kind aan huis ben. Ik voel me veilig en vertrouwd,

verliefd als een puber en dolgelukkig.

zaterdag 10 mei 2008

'Roos, ik voel m'n voeten niet meer!'

Na een lange werkdag als hostesses tijdens de DELA Meidendag in Apeldoorn besluiten Roos en ik een pitstop te maken bij de McDrive. Een snelle salade en wat garnalen doen wonderen. We moeten nog de hele avond! We rijden in een veel te hard tempo naar huis van onze bijbaan, een afwisselende job die me veel leuke opdrachten heeft opgeleverd tijdens mijn studentenjaren. Vanavond gaan we met de mannen en rest van de vriendengroep naar de Matrixx in Nijmegen. Ik ben helemaal gesloopt en word al moe van de gedachte dat ik de hele avond door moet. Na een blikje Red Bull en een ijskoude douche weet ik mezelf op te pepen. We springen de auto weer in en rijden naar Nijmegen. We dansen, kletsen, lachen en hebben een topavond. Totdat ik na twee Martini's een bezoek breng aan het damestoilet. Roos, Nicole en Kirsten zijn me gevolgd. We lopen de trap af, stappen het toilet in en dan ineens voel ik me niet lekker. Ondanks mijn twee drankjes lijkt het alsof ik gezopen heb voor tien. Ik zak door mijn knieën, wil boven het toilet gaan hangen en dan ineens gaat het licht uit.

zondag 11 mei 2008

Ik word wakker in een voor mij vreemde omgeving. Jan ligt naast me en de zon dringt door in de slaapkamer. Bezorgd springt hij op.

'Schatje, gaat alles goed? Hoe voel je je?'

Er zijn ochtenden geweest dat ik lekkerder ontwaakte, maar op zich voel ik me prima. Ik herinner me absoluut niet

hoe ik in het bed van onze vrienden Rob en Nicole terecht ben gekomen. Al snel vertellen ze me wat er de vorige avond is gebeurd. Ik vertrok naar het toilet en zakte daar door mijn knieën. Ik reageerde nergens op en daarom hebben ze een ambulance gebeld.

‘Eerst dachten we aan een astma-aanval en we konden je medicijnen niet vinden in je tas.’

Dit heb ik nooit eerder meegemaakt, zelfs niet tijdens een astma-aanval. En ik kan me nooit zo hebben gevoeld door de alcohol, ik had twee Martini’s op! De ambulancebroeders hebben onderzocht of er iets in mijn drankje is gegooid, maar dat was niet het geval. Toch blijf ik het een vreemd verhaal vinden, maar ik schenk er verder geen aandacht aan. Ik voel me nu kiplekker en vergeet het voorval dan ook snel. Vanmiddag staat er een barbecue op het programma bij Niek en Janneke, mijn schoonouders. Samen met Jans familie en onze vrienden hebben we een heerlijke middag.

vrijdag 16 mei 2008

Laura’s verjaardag: ze zegt haar tienerjaren vaarwel en is nu eindelijk twintiger. Ik zie iets aan haar. Sinds augustus is ze in de wolken, smoorverliefd op Diego. Lachend gaan ze samen op de foto en spelen ze met neefjes Evan en Imro. Wat haal ik me ook in mijn hoofd?

Ze is verliefd, zoek toch niet overal wat achter, spreek ik mezelf toe. Jan is er ook en kust me op mijn voorhoofd. Ik herinner me een gesprek met Valerie, met wie ik maar liefst drie weken samen in een studentenhuus heb gewoond.

‘Claud, jij hebt een grote man nodig. Een schouder om op te huilen, iemand bij wie je je veilig voelt. Iemand die voor jou zorgt, in plaats van altijd maar andersom.’

Vaak denk ik terug aan haar woorden. Ze had gelijk. Ik

wilde altijd de sterke zijn en laten lijken dat ik het zelf wel zou redden. Toch voelt het heerlijk om me nu te laten leiden door de liefde van mijn leven.

‘Je bent lief.’

Hij kijkt me aan en kust me.

zaterdag 17 mei 2008

We brengen deze zonnige zaterdag door bij Rob en Nicole. Het onderwerp zomervakantie komt al snel ter sprake. Rob, Nicole en hun kinderen Rens en Anouk gaan met Raoul en Kirsten naar Djerba, Tunesië. Vragend kijken Jan en ik elkaar aan. ‘Wat doen wij?’

Onze eerste vakantie samen. Zo heel lang zijn we nog niet samen, maar impulsief als we zijn, besluiten we het ervan te nemen. In de toekomst kijken lukt ons toch niet, die glazen bol is aan ons niet besteed. Daarom genieten we van iedere dag en kijken we wel hoe het loopt. Die instelling blijkt goed te werken. Na wat zoekwerk op Google vind ik vergelijkbare vakanties. Al snel vinden we het all inclusive resort dat onze vrienden hebben vastgelegd. Dat zou een mooie test zijn, samen op vakantie. We overleggen en boeken niet veel later onze eerste vakantie samen. De voorpret kan beginnen!

vrijdag 23 mei 2008

Ik heb een baan! Mijn eerste fulltime baan als communicatieadviseur. In januari kon ik binnen DELA beginnen met mijn afstudeerproject. Toen ik vorige maand een vacature voorbij zag komen voor communicatieadviseur (mijn collega Linda vertrekt voor een aantal jaren naar Moskou) schreef ik diezelfde dag nog mijn brief. CV bijvoegen en afwachten. En vandaag het verlossende nieuwtje: aangenomen. Daar drin-

ken we vanavond champagne op!

donderdag 12 juni 2008

‘Zus, kom even naar papa en mama. Het is belangrijk.’

Sms van Laura. Wat moet ik hiervan denken? Jan en ik zitten bij onze vrienden Steven en Roos. Ik vind het niet netjes om zomaar op te stappen en begin er daarom over. Roos stuurt ons direct naar huis, we springen in de auto en rijden naar onze woonwijk de Reeshof. Ik word steeds zenuwachtiger. Waar kan dit over gaan?

‘Ze laat ons heus niet zomaar naar huis komen,’ doet Jan er nog een schepje bovenop. Ik steek snel de sleutel in het slot en ren het huis van papa en mama binnen. Ze zitten met z’n allen in de woonkamer.

‘We moeten iets vertellen.’

Er volgt een stilte. Dan loopt ze met een rood hoofd naar me toe en overhandigt een envelop. Ik maak ‘m open. Wat ik dan zie lijkt op een rittenkaart met afspraken in het ziekenhuis. Dan valt er tussen al de paperassen iets op de grond. Een echo! Een echo? Ho, wacht. De puzzelstukjes vallen heel langzaam in elkaar. Ik vond al dat Laura en Diego geheimzinnig deden, al een hele poos.

‘Ik ben al een aardig eindje op weg, we kwamen er heel laat achter. Op 29 december ben ik uitgerekend.’

Ik slik een paar keer, mijn kleine zusje krijgt een baby. Een baby! Ik ben dol op baby’s, maar had me nog niet echt voorgesteld al zo snel tante te worden. Toch probeer ik me niet te veel zorgen te maken om haar en blij te zijn voor hen. Het leven bewandelt soms een gek spoor, maar ik ben ervan overtuigd dat alles met een reden gebeurt. Toeval bestaat niet. Ik beeld me mijn neefje of nichtje in, met Diego’s Molukse achtergrond moet dat een prachtig kindje worden.